

16.1.14
G/11

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 22544-09-13

בפני כב' השופט יהורם שקד

בעניין:

קטין, יליד

התובע:

ע"י ב"כ עו"ד מירה רום-פלאי

נגד

הנתבעת:

ע"י ב"כ עו"ד רפי אזולאי

פסק דין

1 לפניי תביעה למתן צו עשה כה עתר התובע כי בית המשפט יורה לנתבעת לחלוק עמו בנטל הסעת
2 בנם הקטין של הצדדים בעת קיום הסדרי הראייה בין התובע לבין הקטין.
3

א' - העובדות הרלבנטיות:

- 4
- 5
- 6
- 7 1. התובע והנתבעת הם אביו ואמו של הקטין, בן כ-4 שנים, אשר נולד כתוצאה מקשר קצר בין הוריו.
- 8
- 9
- 10 2. ביום 15.7.13 התקיים בפניי קדם משפט ב-3 תביעות אשר הגישו הורי הקטין אחד כנגד
- 11 משנהו (תמ"ש 3676-12-12 - תביעת אבהות שהגיש האב; תמ"ש 12795-01-13 - תביעת
- 12 מזונות שהגישה האם בשם הקטין; תמ"ש 16876-01-13 - תביעה כספית שהגישה האם אשר
- 13 עניינה השבת מזונות הקטין בגין התקופה שקדמה להגשת התביעה) במהלך קדם המשפט,
- 14 טען ב"כ האם כי האם מתגוררת עם הקטין בבית אמה, וכי היא צפויה לנהוג ולהתגורר
- 15 במקום אחר (עמ' 3, ש' 23). אף בכתב התביעה למזונות טענה האם כי היא "מתעתדת לעבור
- 16 עם הקטין לדירה שכורה בעיר גבעתיים" (סעיף 23 לכתב התביעה). כן טענה האם בעצמה
- 17 בעניין זה בקדם המשפט, כי "ברגע שיהיה לי ביטחון כלכלי אני מתכוונת לשכור דירה" (עמ' 4
- 18 ש' 6). במהלך קדם המשפט, במסגרת בחינת צרכי הקטין, נדון, בין היתר, עניין עלות
- 19 המדור העתידי לקטין, בשים לב להצחרת האם בדבר כוונתה להתגורר בגבעתיים (למשל,
- 20 דברי ב"כ הנתבע, עמ' 4, ש' 19).
- 21
- 22
- 23

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 22544-09-13

3. בתום קדם המשפט, הגיעו הצדדים להסכמות, אשר קיבלו תוקף של פסק דין. במסגרת כך נקבע, כדלקמן:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

המשמורת על הקטין תהא בידי האם;

נקבעו הסדרי ראייה בין האב לבין הקטין, כאשר בכל ביקור על האב לקחת את הקטין לביתו מבית האם/מהמוסד החינוכי, על פי העניין, וכן להשיבו לבית האם/למוסד החינוכי, על פי העניין.

נקבע סכום חיובו של האב במוזנות הקטין;

דחתה התביעה הכספית שהגישה האם ללא צו להוצאות.

4. ביום 24.7.13, 9 ימים בלבד לאחר המועד בו התקיים קדם המשפט ובו הגיעו הצדדים להסכמות כמפורט לעיל, שלחה האם מכתב לאב, בו הודיעה לו כי עברה זה מכבר להתגורר בדירה שכורה עם בעלה - הנמצאת במושב [REDACTED]

5. בנסיבות אלה, הגיש האב את התביעה שלפניו בה יתור, כאמור, כי בית המשפט יורה על חיוב האם ליטול חלק בהסעת הקטין, כך שבכל מפגש בין האב לקטין תישא האם בהסעת הקטין בכיוון אחד - אל המפגש עמו או חזרה מהמפגש. לאחר הגשת התביעה, התקיימו לפניי שני דיונים - ביום 23.12.13 וביום 6.1.14 - במהלכם נעשו ניסיונות לפתור את המחלוקת מבלי להיזקק להכרעה שימוטית. בתום הדיון מיום 6.1.14 הוסכם כי בתוך 3 ימים תודיע האם לבית המשפט האם הצעת בית המשפט מקובלת עליה אם לאו, וככל שחתישובה שלילית, יינתן פסק דין על סמך החומר שבתיק בית המשפט. לאור הודעת האם מיום 13.1.14, קם הצורך במתן פסק דין זה.

ב' - טענות הצדדים:

6. לטענת האב -

במועד קדם המשפט מיום 15.7.13 העלימה האם מבית המשפט ומהאב, בחוסר תום לב, את העבודה כי בכונתה לעקור את מקום מגוריה ומגורי הקטין למושב [REDACTED] המרוחק מגבעתיים כ-40 ק"מ.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 22544-09-13

1 כתוצאה מהעתקת מקום מגורי הקטין, בכל מפגש עם הקטין על האב לנסוע משך כ-3 שעות,
2 והדבר מכביד עליו מאוד ופוגע באופן חמור הן באב והן בקטין, וכן מכביד על האב מבחינה
3 כלכלית, בשל הוצאות הנסיעה.

7. לטענת האם -

האם לא פעלה בתוסר תום לב.

9 האב הוא שמפר את הוראות ההסכם אשר קיבל תוקף של פסק דין, כך, לא השיב את הקטין
10 בשעה הנקובה ואף משלם למזונות הקטין אך סך של 2,500 ₪ והגם שהאם עברה להתגורר
11 בדירה שכורה.

13 מושב [REDACTED] נמצא במרחק של 30 ק"מ בלבד מגבעתיים וזמון הנסיעה הוא 29 דקות.

15 האב אינו יכול להגביל את האם ולדרוש ממנה להתגורר בעיר גבעתיים בלבד. כמו כן, חוראה
16 בדבר הגבלת מקום מגורי האם אינה חלק מהסכמות הצדדים אשר קיבלו תוקף של פסק דין.

18 לאם אין רכב, והסעת הקטין אשר מקשה על האב היא בלתי אפשרית לאם.

21. דין:

22 8. ההורים הם האפוטרופסים הטבעיים של ילדיהם הקטינים (סעיף 14 לחוק הכשרות
23 המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962; להלן: "החוק"). אפוטרופסות ההורים כוללת את
24 החובה והזכות לדאוג לצרכי הקטין, לרבות חינוכו, לימודיו, הכשרתו לעבודה ולמשלח-יד
25 ועבודתו, וכן שמירת נכסיו, ניהולם ופיתוחם; וצמודה לה הרשות לחזיק בקטין ולקבוע את
26 מקום מגוריו, והסמכות לייצגו (סעיף 15 לחוק). בכל ענין הנתון לאפוטרופסותם חייבים שני
27 ההורים לפעול תוך הסכמה, למעט בעניין אשר אינו סובל דיחוי (סעיף 18(א) לחוק). לא באו
28 ההורים לידי הסכמה ביניהם הנתון לאפוטרופסותם, למעט בעניין הנוגע לרכוש הקטין,
29 רשאים הם יחד לפנות לבית המשפט, ובית המשפט, אם לא עלה בידו להביאם לידי הסכמה
30 ואם ראה שיש מקום להכריע בדבר, יכריע הוא בעצמו או יטיל את ההכרעה על מי שימצא
31 לנכון (סעיף 19 לחוק). היו הורי הקטין חיים בנפרד, רשאים הם להסכים ביניהם על מי מוהם
32 תהיה האפוטרופסות לקטין, כולה או מקצתה, מי מהם יחזיק בקטין, ומה יהיו זכויות ההורה
33 שלא יחזיק בקטין לבוא עמו במגוון; הסכם כזה טעון אישור בית המשפט והוא יאשרו לאחר
34 שנוכח כי ההסכם הוא לטובת הקטין (סעיף 24 לחוק).

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 22544-09-13

9. כינה כי כן: שני ההורים הם האפוטרופסים על הקטין, לשניהם הרשות לקבוע את מקום מגוריו של הקטין, והחלטות בעניין מקום מגוריו של הקטין צריכות להתקבל על ידי שני ההורים בהסכמה. בליט הסכמה, על ההורים לפנות לבית המשפט.
10. במקרה שלפניי, האם העתיקה את מקום מגורי הקטין ללא הסכמת האב, ואף מבלי שהסכמות התבקשה, וללא פנייה לבית המשפט. בכך פעלה האם בניגוד לדין. יתרה מכך, אופן פעולה זה הוא פסול ומקומם ויש בו כדי לגלות את דעתה של האם בדבר האופן בו היא רואה את מקומו של האב בחיי הקטין.
11. לבותר לציין, כי ככל שהייתה מוגשת בקשה להענת מקום מגורי הקטין, הרי שזו הייתה נשקלת על יסוד טובתו של הקטין תוך בחינת סוגיות, כגון: זכותה של האם לבחור את מקום מגוריה ומגורי הקטין, והשפעת הפעלת הזכות על טובתו של הקטין; ההגנה על חופש העיסוק של האם והשפעתו על טובתו של הקטין; הצורך לשמר את הקשר בין האב לבין הקטין ועוד, כאשר לכל אחד מן השיקולים היה ניתן המשקל הראוי לו בנסיבות העניין. אולם, כאמור, בקשה לא הוגשה, תוך שהאם ביצעה לעשות דין עצמי, לעקוף את חובתה לקבל את הסכמת האב או את הסכמת בית המשפט.
12. כאמור לעיל, תחת לפעול בהתאם לחובתה ההורית, הסתפקה האם במשלוח מכתב אל האב, לאחר העתקת מקום מגורי הקטין, אל מושב [REDACTED] הנמצא בקרבת מקום לרמלה, בו הודיעה לו על העתקת מקום המגורים.
13. לא זו אף זו, העתקת מקום המגורים נעשתה 3 ימים בלבד לאחר מועד הדיון במהלכו הגיעו הצדדים להסכמות בעניין הסדרי ראיית הקטין, וזאת, בין היתר, בשים לב להודעת האם כי בכוונתה לשכור דירה למגוריה ולמגורי הקטין בגבעתיים. טענת האם כי במועד הדיון מיום 15.7.13 לא ידעה כי היא צפויה לעבור להתגורר במושב [REDACTED] (ור' דבריה בדיון מיום 23.12.13, עמ' 2 ש' 22-25 ועמ' 3 ש' 14-16), אינה מתיישבת עם ההיגיון, עם השכל הישר ואני דוחה אותה מכל וכל. כאמור, האם עברה להתגורר במושב [REDACTED] 3 ימים בלבד לאחר מועד הדיון, ובאותו מועד (18.7.13) אף חתמה על הסכם השכירות. אין זה סביר בעיני כלל ועיקר כי בפרק זמן של 3 ימים גמלה בלבה של האם ההחלטה לחדול מלחפש דירות להשכרה בגבעתיים, להחליט כי היא חפצה לעבור [REDACTED] (ודוק; אין מדובר בשכונה ברמת גן או בשכונה הגובלת עם תל אביב), להספיק לחפש דירות [REDACTED] למצוא אחת המתאימה למידותיה ואף לתתם על הסכם שכירות מחייב.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 22544-09-13

14. זאת ועוד, לשאלת בית המשפט בדיון מיום 23.12.13 השיבה האם כי בן זוגה מתגורר במושב **_____** מזה שנתיים (עמ' 2 ש' 28-31). יתרה מכך, בדיון שהתקיים בפניי ביום 6.1.14, טען ב"כ האם, שהוא גם בן זוגה הנוכחי לו אף נישאה בינתיים, כי האם אמרה לו "שכל עוד התיק הזה לא מסתיים אנחנו לא עובדים לגור ביחד" (עמ' 8 ש' 13-14). קרי, במועד הדיון מיום 15.7.13, תכננה האם לעבור להתגורר עם בן זוגה, אשר התגורר זה מכבר משך שנתיים במושב **_____**, אולם רק לאחר תום ההליכים המשפטיים שניהלה עם אביו של הקטין.
15. לנוכח נסיבות המקרה והאמור לעיל, לא ניתן אלא לקבוע כי אופן פעולתה האמור של האם אינו עולה בקנה אחד עם חובת תום הלב, וזאת בלשון המעטה.
16. מכל מקום, האב אינו עותר, בשלב זה, להטלת כל סנקציה על האם, כי אם אך לחיוב האם לשאת יחד עמו בנטל הכבד אשר הוטל עליו בעקבות מעבר האם להתגורר במושב **_____** בייחוד בשעות הבוקר (ר' למשל דברי האב בדיון מיום 6.1.14, עמ' 9 ש' 9-10, עמ' 10 ש' 11).
17. ביום 23.12.13, במהלך הדיון הראשון שהתקיים בפני, טענה ב"כ האב כי פני האב להסדר וכי היא ביקשה ליתר את ההליכים ולקיים הידברות עם הצד שכנגד, אשר מצידו טען לפרוטוקול כי אין הוא חפץ בהסדר, אלא מבקש לשטוח טענותיו (שם, עמ' 2, שורה 9). לפיכך, נקבע מועד לדיון נוסף, הצדדים נשמעו ומשלא הגיעו להסדר, לא נותרה כל ברירה אלא מליתן החלטתי זו. בעניין זה, מוצא אני מקום לציין את גישתה העניינית של ב"כ התובע, אשר ניכר כי ניסתה לעשות רבות לשם הגעה להסדר הולם לטובת מרשה, אולם, כידוע, הסכמים אין אדם עורך עם עצמו.
18. לאחר ששקלתי את הדברים, ובין היתר, את העובדה כי האב עובד בשעות הבוקר וכי הסעת הקטין בשעות הבוקר לגן במושב **_____** וחזרה לאזור המרכז וזולת ממנו שעות עבודה יקרות; את העובדה כי האם אינה עובדת; את העובדה כי לאם אין בשלב זה רכב; את העובדה כי האם בחרה להעתיק את מקום מגורי הקטין על דעת עצמה ובניגוד לדין; את העובדה שהאם הסתירה מהאב את כוונתה להעתיק את מקום מגוריה בעת ניהול המשא ומתן לקראת ההסכם בו נקבעו הסדרי הראייה בין האב לבין הקטין; את טענת האם כי "מדובר במרחק סביר לגמרי" (פרוט' מיום 6.1.14, עמ' 6 ש' 16); ומעל הכל את טובתו של הקטין, הכוללת אף קיום הסדרי ראייה בינו ובין אביו באופן סדיר אשר אינו מכביד יתר על המידה על האב, אני מוצא לנכון להורות כי נטל הסעת הקטין במועדים בהם מתקיימים הסדרי ראייה בין האב לבין הקטין יהיה כדלקמן:

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 22544-09-13

- 1 א. בימי ב' - האב ייקח את הקטין מהגן והוא ישהה עמו עד למחרת הבוקר. באחריות
 2 האם להשיב את הקטין לגן ביום ג' בבוקר ולאסוף את הקטין עד השעה 7:30 מדירת
 3 האב או לחילופין ממרכז עזריאלי (בסמוך לתחנת הרכבת), בהתאם לבחירתה של
 4 האם.
 5
 6 ב. בכל סוף שבוע שני - האב ייקח את הקטין מבית האם ביום שישי בשעה 16:30. האב
 7 יבחר האם להשיב את הקטין לבית האם במוצ"ש בשעה 20:00 או לגן ביום א' בבוקר.
 8
 9 19. בשולי הדברים, אולם לא בשולי חשיבותם, מוצא אני מקום להתעכב מעט על טענות האם
 10 לפיהן, המרחק בין מקום מגוריה למקום מגורי האב, איננו מרחק רב, וכי הנטל שעל האב
 11 בהסעת הקטין הינו זניח ולא משמעותי. ב"כ האם הרבה לעסוק במרחק הגאוגרפי שבין שתי
 12 הנקודות (בית האב מול בית האם), והביע פליאה רבה על כי האב מעז לטעון כי הדבר מקשה
 13 עליו.
 14
 15 ככל שיש ממש בטענות האם, הרי ממה נפשך! אם וככל שהמרחק קצר, הנטל קל, הטרחה
 16 מועטה, והזמן זניח - תתכבד האם ותביא את הילד אל האב ויקויס בה כל הנ"ל. אם וככל
 17 שהמרחק רב, הנטל כבד, הטרחה מרובה והזמן משמעותי - הרי שדי בכל אלו להוכיח בעליל
 18 כי פעולתה לא הייתה ראויה וכי עליה, ולא עליו, לשאת בתוצאתה.
 19
 20 20. לאור האמור, ליעיל, בשים לב לתוצאה אליה הגעתי וכן לאופן התנהלותה של האם, אני מורה
 21 כי האם תשלם לידי האב הוצאות משפט ושכ"ט גריד בסך של 10,000 ₪.
 22
 23 21. המזכירות תסגור את התיק.
 24
 25
 26 ניתן חיום, י"ד שבט תשע"ד, 15 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.
 27

יהורם שקד, שופט

28
 29
 30
 31